

Antidogma - USA: az „aranykornak” befellegzett

2011 szeptember 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magánembereknek tilos aranyat venni, ma még csak Amerikában, de holnap talán már Európában is. Július 15. óta az amerikai állampolgárokat kizárták bizonyos származékos termékek, köztük a nemesfémek online kereskedelméből.

Mind ez csak annak a mozgalmas időszaknak lenne a következménye, amelynek mostanában lehetünk a tanúi, és amely – Obama saját szavai szerint – nagyon könnyen egy pénzügyi „Armageddonban” végződhet?

Egyáltalán nem. Csupán az állítólag „a befektetők védelmében” egy éve, 2010 júliusában hozott Dodd-Frank-törvény alkalmazásáról van szó. (Feltűnt már, hogy ahányszor csak a politikai hatalom a szabadságjogainkat korlátozza, azt mindig a „nép védelmének a szükségességével” igazolja? Csoda, hogy a szavazati jogunkat még egyáltalán meghagyja. Bár nyilván már csak idő kérdése...)

Ebből a mintegy 2300 oldalas törvényből ez az első rendelkezés, amelyet alkalmaztak. Ezeken az „emelőhatású” vagy tőkeáttétes (tehát fokozott kockázatú) piacokon ezentúl csak kereskedelmi entitások fektethetnek be, és persze vagyonos egyének.

Az átlagpolgár, aki saját maga kezeli a beruházásait, számolva. Az intézkedést egyrészt azzal indokolták, hogy meg kell védeni az embereket önmaguktól, mert a nagy emelőhatású veszteségek teljes csúszdába sodorhatják őket. Legalábbis ez volt a hivatalos magyarázat a törvény elfogadásakor. Másrészt a hatóságok úgy mondják, korlátozni akarják a spekulációt, és így módon lenyomni az árakat.

Nincs ugyan semmiféle statisztika arra nézve, hogy a magánemberek piaca spekulatívabb lenne a többinél, de nem számít. Mégpedig azért nem, mert szinte magától adódik a kérdés: vajon az amerikai állam miért aggódik hirtelen az arannyal való spekuláció miatt? Talán mert maga is vásárolni akar?

Ez a felvetés egyáltalán nem nonszensz, ha tekintetbe vesszük, hogy nagy valószínűség szerint a dollár rövidesen már nem sokat fog érni (sokkal inkább ez az oka annak, hogy magánemberek aranyat vásárolnak, nem pedig a spekuláció), a szövetségi államnak szüksége lesz tehát valamire, amiben a vagyonát tarthatja. Erre pedig nincsen harminchat megoldás, legfeljebb csak kettő.

Vagy átalakítják a Nemzetközi Valutaalapot speciális pénzkibocsátási jogokkal felruházott globális központi bankká (és ezzel együtt persze befellegzett a dollár és az USA világ fölötti hatalmának), vagy visszatérnek az aranyhoz, amely az egyhangú vélekedés szerint a legalkalmasabb aktívaosztály erre a szerepre.

Ez az okoskodás az amerikai társadalom minden szintjén teret nyer, olyannyira, hogy hovatovább már egyes szövetségi tagállamok is igyekeznek rugalmasan elszakadni a dollártól. Utah nyomán eddig az USA 13 állama hozott törvényeket az arany és az ezüst árfolyamának a helyreállítására. Szenátorok egy csoportja szövetségi

szinten is megpróbálta megvitatni a problémát.

Törvényjavaslatuk (Sound Money Promotion Act) egy sor intézkedést tartalmazott azzal a céllal, hogy megkönnyítsék az arany- és ezüstpénzek újbóli bevezetését törvényes árfolyamon, a dollár alternatívájaként. Az „amerikai álm” aktuális verziója, hogy az EU és az euró el?bb omlik össze, mint az USA és a dollár. Mindenesetre az aranyvásárlás immáron tilos az amerikai magánembereknek, kivéve a 28 napos „tényleges átadás” esetét.

Képzeljük el a jelenetet: a Brinks páncélautója megáll a ház el?tt, hogy leszállítsa a megrendelt aranyrudakat, majd a következ? hónapban vagy három hónap múlva visszajön, hogy elvigye ?ket, mert id?közben elkeltek. Nagyon „praktikus” és fölöttébb „demokratikus” is, hiszen azokra, akiknek van legalább egymillió dollárjuk vagy évi 200 ezer dollárnyi jövedelmük, nem vonatkozik a korlátozás, és továbbra is annyi aranyat vehetnek, amennyit csak akarnak. Elvégre köztudott, hogy ?k nem spekulálnak...

Ha valaki ezt azzal akarja elbagatellizálni, hogy „hülyék ezek az amerikaiak”, azt nem árt arra emlékeztetni, hogy ritkán láttunk olyan amerikai hülyeséget, ami el?bb-utóbb ne vált volna sikeres exportcikké. Így tehát egyáltalán nem lenne meglep?, ha valamelyik ügyeletes helyi demagógunk el?állna az erkölcsnemesít? dumával, hogy miért kellene betiltani nálunk is az arannyal való spekulációt. Természetesen csak a magánembereknek.

Egyébként az utóbbi id?ben az angolszász establishment kétségtelenül jó pontokat szerzett, hiszen a hitelmin?sít?k és a vazallusmédia agy mosása elérte a kívánt hatást: az euró gyengélkedik és bel? megosztottság feszíti az EU kereteit. De mi történik az Egyesült Államokban? A szövetségi állam bruttó adóssága május közepére elérte a Kongresszus által engedélyezett 14 300 milliárd dollárt, és most javában folyik a kötélhúzás, hogy a politikai er?k augusztus 2-ig egyezsége jussanak az adósságplafon emelésér?l, mert különben az államgépezet fizetéseképtelenné válik.

Valójában Obamának nincs semmiféle megoldása. Csak egy marionettfigura, aki azokat a családokat képviseli, amelyek a hatalomba segítették. Ma azonban az a probléma, hogy az oligarchikus családok között is harc folyik, és nehézfegyverekkel lövik egymást. Ennek pedig a nép issza meg levét.

Az USA sokkal rosszabb helyzetben van, mint Görögország, még ha a globális pénzrendszer nyugalma érdekében nem is igen reklámozzák ezt a tényt. A görögökhöz hasonlóan az amerikaiak sem fogják megúszni a bankkartell pénzügyi politikáját, hiába is próbálják a republikánusok pusztán választási megfontolásból elodázni az elkerülhetetlen adóemelést.

Jellemző, hogy míg a 2008-as subprimeválság elűt a Kiegészítő Étkezési Segélyprogram (SNAP) keretében havonta kb. 26 millió élelmiszerjegyet osztottak szét a rászorulóknak, mára ez a szám megduplázódott, vagyis manapság már minden hatodik amerikai élelmiszersegélyre szorul! Az uralkodó elit inkompetenciája és elvakultsága, haszontalan, költséges és elre elvesztett háborúk, masszív ipari légszennyezés, a katonai-ipari komplexum felduzzadása, gazdasági válság, ellenőrizhetetlen elszegényedés és eladósodás, az erkölcsi legitimitás elvesztése, folyamatos hazugságária és propagandadrill – a 2011-es Egyesült Államok egyre jobban emlékeztet az 1991-es Szovjetunióra. Nyilván a végkifejlet sem lehet más...

Gazdag István, demokrata

Ajánló
